

Dag van de samenzwering

Van dezelfde auteur:

De dag na morgen

Dag van bekentenis

Dag van vergelding

Allan Folsom

Dag van de samenzwering

2007 - De Boekerij - Amsterdam

Oorspronkelijke titel: The Machiavelli Covenant (Tom Doherty Associates)

Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagontwerp:

ISBN 978-90-225-4780-9

© 2006 by Allan Folsom

© 2007 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze roman is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Voor Karen en Riley

Zondag 2 april

Washington D.C.

George Washington-ziekenhuis, special care-unit, 22.10 uur

Het trage kloppen van Nicholas Martens hart dreunde als een zware trommel tegen zijn trommelvliezen en zijn ademhaling leek het geluidsdecor van een film te vormen. Net als het vermoeide gehijg van Caroline, die in het bed lag.

Voor de tiende keer in half zoveel minuten, zo leek het, keek hij naar haar. Haar ogen waren nog altijd gesloten en haar hand rustte licht in de zijne. Het had net zo goed een handschoen kunnen zijn, zo levenloos. Slechts een handschoen.

Hoe lang was hij nu in Washington? Twee dagen? Drie? Bijna onmiddellijk nadat Caroline hem had gebeld met het verzoek haar te komen opzoeken, had hij thuis, in Manchester, de deur achter zich dichtgetrokken. Al meteen toen hij haar stem hoorde, had hij geweten dat er iets helemaal mis was. Ze klonk bang, angstig en hulpeloos. Daarna had ze het hem verteld: ze leed aan een uiterst agressieve stafylokokkeninfectie die niet te behandelen was en ze had nog hooguit een paar dagen te leven.

Naast afschuw en schrik had hij nog iets anders in haar stem horen doorklinken: woede. Ze hadden haar iets aangedaan, had ze hem plotseling toegefluisterd, alsof ze bang was dat iemand het zou horen. Wat de doctors ook mochten beweren, ze wist zeker dat deze dodelijke infectie door bacteriën was veroorzaakt waarmee ze opzettelijk was besmet. Aan de achtergrondgeluiden te horen, was er op dat moment iemand in de kamer verschenen, waarna ze haar verhaal abrupt had afgekapt, hem had gesmeekt om zo snel mogelijk naar Washington te komen, en had opgehangen.

Marten stond voor een raadsel. Hij wist alleen dat ze in doodsangst verkeerde en dat de hele toestand nog eens werd verergerd door het recente overlijden van haar echtgenoot en haar twaalfjarige zoon toen het zakenvliegtuigje waarin ze zaten voor de Californische kust in zee was gestort. Gezien de emotionele en

lichamelijke schok die dit drama bij haar teweeg had gebracht, en het ontbreken van verdere informatie, kon Marten onmogelijk inschatten of haar bange vermoeden juist was. Hoe dan ook, feit was dat ze doodziek was en ze hem aan haar bed wilde hebben. En afgaand op wat hij in haar stem had opgevangen, wist hij dat hij maar beter zo snel mogelijk het vliegtuig kon pakken.

En dat had hij gedaan: binnen één dag van het Noord-Engelse Manchester naar Londen, en van daaruit naar Washington D.C., en vervolgens met een taxi van de internationale luchthaven Dulles linea recta naar het ziekenhuis, en daarna naar een hotelkamer in de buurt. Dat Caroline wist wie hij in werkelijkheid was, en het risico kende waarmee ze hem had opgezadeld door hem te smeken naar de VS af te reizen, was niet ter sprake gekomen. Maar dat was ook niet nodig. Ze zou het hem nooit hebben gevraagd als er niet iets vreselijk mis was.

En dus was hij teruggesnel naar het land dat hij vier jaar eerder, terwijl hij vreesde voor zijn leven en dat van zijn zus, was ontvlucht. En nu, na al die jaren en de verschillende richtingen die hun levens op waren gegaan, was hij weer terug. Caroline was immers ooit, en nog steeds, zijn grote liefde. Hij hield meer van haar dan van welke andere vrouw ook die hij ooit had gekend, en op een manier die hij maar moeilijk kon omschrijven. En hoewel ze lange tijd gelukkig getrouwd was geweest, wist hij dat ze diep in haar hart dezelfde gevoelens voor hem koesterde.

Hij keek verstoord op toen de kamerdeur opeens openvloog. Er kwam een forse verpleegster binnen, gevolgd door twee mannen in een donker pak. Een van hen had brede schouders, was begin veertig en had donkere krullen. 'Ik moet u verzoeken de kamer te verlaten, meneer,' sprak hij beleefd.

'De president komt eraan,' klonk het kortaf uit de mond van de verpleegster. Ze gedroeg zich alsof ze opeens het gezag voerde over de mannen in pak. Een agente van de geheime dienst.

Marten voelde hoe Carolines hand de zijne steviger omklemde. Hij keek haar aan en zag dat ze haar ogen had geopend. Ze stonden helder en waren groot, keken hem aan zoals op de dag dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet: ze waren zestien en zaten op de middelbare school.

‘Ik hou van je,’ fluisterde ze.

‘En ik van jou,’ fluisterde hij terug.

Ze keek hem nog even aan en sloot haar ogen. Haar hand ontspande zich.

‘Het spijt me, meneer, maar u moet nu toch echt weg,’ zei een van de mannen in pak. Op dat moment verscheen een lange, slanke man met zilvergrijs haar die gekleed was in een donkerblauw pak in de deuropening. Het leed geen twijfel wie deze man was: John Henry Harris, de president van de Verenigde Staten.

Marten keek hem recht in de ogen. ‘Toe,’ sprak hij zacht, ‘gun me nog even een momentje met haar... Ze is zojuist...’ - de woorden bleven in zijn keel steken - ‘... gestorven.’

Heel even vonden hun ogen elkaar. ‘Natuurlijk,’ antwoordde de president zacht en meelevend. En met een gebaar naar zijn twee beschermheren van de geheime dienst draaide hij zich om en verliet de kamer.

Een halfuur later, met het hoofd tussen de schouders en zich nauwelijks bewust van waar hij heen liep, slenterde Nicholas Marten die zondagavond over de zo goed als verlaten straten van de stad.

Hij wilde niet aan Caroline denken; niet de pijn voelen die hem vertelde dat ze er niet meer was; dat het nog geen drie weken geleden was dat ze zowel haar man als haar zoon had verloren; de gedachte dat ze misschien opzettelijk was besmet via een fatale infectie.

‘Ze hebben me iets aangedaan.’ Plotseling weerklonk haar stem weer in zijn gedachten, alsof ze hem op dat moment iets toefluisterde, en er klonk dezelfde angst en kwetsbaarheid in door als toen ze hem in Engeland had gebeld.

‘Ze hebben me iets aangedaan.’ Opnieuw die woorden. Alsof ze hem nog steeds probeerde te bereiken, ze hem ervan wilde overtuigen dat ze niet zomaar ziek was geworden, maar was vermoord.

Wat dat ‘iets’ precies was, of wat ze vermoedde dat het was, en hoe het was begonnen, had ze hem het eerste van de slechts twee heldere momenten na zijn komst toevertrouwd.

Het was gebeurd na de dubbele begrafenis van haar man, Mike Parsons, tweeënveertig jaar en een gerespecteerd congreslid uit Californië, bezig aan zijn tweede ambtstermijn; en hun zoon Charlie. Ze was heus sterk genoeg om zich erdoorheen te slaan en ze had talloze vrienden bij haar thuis uitgenodigd om het leed te verzachten, maar de schok en de bijna ondraaglijke druk van de begrafenis en de drommen goed bedoelende mensen hadden haar zo overbelast dat ze zich in tranen en bijna hysterisch in haar slaapkamer had opgesloten terwijl ze tierde dat iedereen moest opdonderen en ze weigerde mensen binnen te laten.

Onder de rouwenden bevond zich predikant Rufus Beck, de congrespredikant en tevens dominee van hun parochie. Onmiddellijk waarschuwde hij Lorraine Stephenson, Carolines huisarts. Dr.

Stephenson was snel ter plaatse en met hulp van de predikant had ze Caroline kunnen overhalen haar binnen te laten. Even later had ze haar 'een soort kalmeringsmiddel' toegediend. Ze kwam bij in een privékliniek waar Stephenson haar een aantal dagen rust had voorgeschreven en waar 'ik me nooit meer de oude voelde.'

Hij sloeg een donkere zijstraat in, en daarna nog een, terwijl hij in gedachten de uren die hij aan haar ziekenhuisbed had doorgebracht nog eens de revue liet passeren. Met uitzondering van die ene keer dat ze bij was geweest en met hem had gepraat, had ze alleen maar geslapen, en had hij naast haar bed over haar gewaakt. Tijdens die lange uren hadden de artsen en verplegers met tussenpozen haar toestand gevolgd en waren vrienden even kort op ziekenbezoek geweest waarbij hij zichzelf even kort aan hen had voorgesteld en daarna stilletjes de kamer had verlaten.

Ook waren er nog twee andere bezoekers geweest, het tweetal dat meteen te hulp was geschoten toen Caroline thuis was ingestort. Te beginnen met een bezoekje in de vroege ochtend van de vrouw die haar het 'kalmeringsmiddel' had toegediend en die haar verblijf in de kliniek had voorgeschreven: haar huisarts dr. Lorraine Stephenson, een aantrekkelijke, lange dame van halverwege de vijftig. Ze had even een praatje met hem gemaakt, vervolgens een blik op Carolines grafiek geworpen en met een stethoscoop haar hart en longen beluisterd waarna ze weer was vertrokken.

Later die dag volgde een bezoekje van predikant Rufus Beck, een lange, vriendelijke Afro-Amerikaan met een zachte stem, bijgestaan door een jonge en aantrekkelijke blanke vrouw met zwart haar en een cameratas over haar schouder, die zich tamelijk op de achtergrond had gehouden. Net als huisarts Stephenson had ook predikant Beck zich aan hem voorgesteld en hadden ze even met elkaar gepraat. Terwijl Caroline sliep, hij kort gebeden, had daarna afscheid van Marten genomen en was samen met de jonge vrouw weer verdween.

Het begon wat te miezeren, en hij bleef even staan om zijn kraag van zijn jasje omhoog te doen. In de verte zag hij de hoge spies van het Washington Monument. Voor het eerst had hij een concreet besef van waar hij was. 'Washington' behelsde niet alleen het interieur van een kamer op de intensive care, maar was tevens een grote metropool die toevallig de hoofdstad van de Verenigde Staten van Amerika was. Hij was hier nog nooit geweest, ondanks het feit dat hij zijn hele leven in Californië had gewoond alvorens hij naar Engeland was gevlucht, en hij in het verleden gemakkelijk de stad eens had kunnen bezoeken. Om de een of andere reden voelde hij zich hier onmiddellijk thuis, verbonden met zijn geboorteland. Het was een gevoel dat hij nog niet eerder had ervaren en hij vroeg zich af of ooit het moment zou komen waarop hij zijn leven als banneling in Manchester vaarwel kon zeggen.

Hij liep verder. Op dat moment viel zijn oog op een auto die hem met een slakkengangetje tegemoet reed. Gek toch, gezien het feit dat de straten zo goed als verlaten waren. Het was zondagavond laat en het regende. De weinige automobilisten op straat zouden toch het liefst zo snel mogelijk naar hun bestemming willen rijden? De auto kwam naderbij en op het moment dat deze hem passeerde wierp hij er een blik naar. De bestuurder was een man van middelbare leeftijd met zwart haar. De wagen reed langs en Marten keek hem na terwijl het voertuig met dezelfde slakkengang zijn weg door de straat vervolgde. Misschien was de man dronken of stoned of... opeens kreeg de gedachte iets persoonlijks: wie weet was het iemand die zojuist een dierbare had verloren en zelf eventjes helemaal de weg kwijt was, enkel beseffend dat hij aan het rijden was.

Martens gedachten gingen terug naar Caroline, echtgenote van een zeer gerespecteerd congreslid dat in Washington steeds geliefder was geworden en dat toevallig een goede jeugdvriend van de president was geweest. Het plotselinge, tragische overlijden van haar echtgenoot en zoon maakte dat de politieke gemeenschap haar innig omhelsde, en hij vroeg zich af waarom ze had vermoed dat haar 'iets was aangedaan'. Vanwaar de vrees dat ze opzettelijk met een dodelijk virus zou zijn geïnjecteerd?

Nauwgezet probeerde hij haar geestelijke toestand tijdens haar laatste twee levensdagen in te schatten. Daarbij dacht hij met name terug aan de eerste keer dat ze bij kennis was geweest. Ze had zijn hand vastgepakt en hem in de ogen gekeken.

'Nicholas,' klonk het toen zwakjes. 'Ik...' Ze had een droge mond en haar ademhaling was zwaar. Praten alleen al vergde een enorme inspanning. 'Ik... had... samen... met mijn man... en mijn zoon... in dat vliegtuig... moeten zitten. Maar... op het aller... laatste moment... werd er... anders... besloten, en landde ik... een dag... eerder... in Washington.' Daarbij had ze hem indringend aangekeken. 'Ze... hebben... mijn man... en mijn zoon... vermoord. En nu... hebben ze... mij... te pakken.'

'Over wie heb je het? Wie zijn "ze"?' had hij zacht aangedrongen in de hoop iets concreters uit haar te krijgen.

'De... co...' had ze geantwoord. Ze had er nog iets aan willen toevoegen, maar het zat er niet in. Ze was uitgeput, liet haar hoofd achterover zakken en viel in slaap. En daarin was geen verandering gekomen, tot dat allerlaatste moment waarop ze haar ogen weer had geopend, ze in de zijne had gekeken en hem had verteld dat ze van hem hield.

Het drong nu tot hem door dat het beetje wat ze hem had verteld in twee tamelijk op zichzelf staande segmenten viel op te delen. Het eerste was gefragmenteerd geweest: het feit dat ze oorspronkelijk samen met haar man en zoon aan boord van het noodlottige toestel had moeten zitten, maar dat de plannen op het

allerlaatste moment waren gewijzigd en ze zelf een dag eerder terug in Washington was; de gebeurtenissen thuis na de begrafenis; en ten slotte wat ze hem tijdens haar intercontinentale telefoongesprek had toevertrouwd, namelijk dat men haar, daar was ze van overtuigd, met een dodelijke stafylokokkenbacterie had geïnfecteerd. 'De... co...', had ze geantwoord op zijn vraag wie die 'ze' dan wel waren, maar hij had geen idee wat ze daarmee bedoelde.

Het tweede segment bestond uit dingen die ze in haar slaap had gemompeld, voornamelijk alledaagse dingen zoals 'Mike', de voornaam van haar man, 'Charlie', de naam van haar zoon, of 'Katy', de naam van haar zus; of dingetjes als: 'Charlie, wil je de tv even wat zachter zetten?' Of: 'Op dinsdag wordt er les gegeven.' Maar ze mompelde ook andere dingen, zaken die ogenschijnlijk voor haar man bedoeld waren en waaruit schrik, angst, of allebei sprak: 'Mike, wat is er?' Of: 'Je bent bang, ik zie het aan je!' Of: 'Waarom vertel je me niet wat er aan de hand is?' Of: 'Het zijn de anderen, hè?' Met even later een spontane angstontboezeming: 'Die man met dat witte haar vertrouw ik niet.'

Dit deel kende hij al, want het hoorde bij wat ze hem had verteld toen ze hem thuis in Manchester had gebeld met de smeekbede om naar Washington te komen.

'Nog geen dag nadat ik in die kliniek was ontwaakt, kreeg ik koorts,' had ze verteld. 'Die werd steeds erger en ze deden wat tests. Een man met wit haar verscheen aan mijn bed. Ze zeiden dat het een specialist was, maar ik moest weinig van hem hebben. Alles aan hem maakte me bang. De manier waarop hij me aanstaarde, mijn gezicht en mijn benen aanraakte met die lange, enge vingers van hem. En dan die afzichtelijke duim met dat kleine ballenkruis. Ik vroeg hem wat hij kwam doen en waar hij mee bezig was, maar ik kreeg nooit antwoord. Later ontdekte ik dat ik een soort stafylokokkeninfectie in het bot van mijn rechterbeen had. Ze probeerden me met antibiotica te behandelen, maar dat hielp niet. Niets hielp.'

Hij liep verder. Het regende inmiddels wat harder, maar hij merkte het nauwelijks. In gedachten was hij bij Caroline. Ze hadden elkaar op de middelbare school leren kennen en waren samen naar de universiteit gegaan in de wetenschap dat ze uiteindelijk zouden trouwen, kinderen zouden krijgen en de rest van hun leven met elkaar zouden delen. Plotseling was ze op zomervakantie gegaan en had een jonge advocaat leren kennen die Mike Parsons heette. Het had haar leven en het zijne voorgoed veranderd. Maar ook al was de pijn nog hevig, waren de wonden nog zo diep, zijn liefde voor haar bleef. In de tussentijd waren hij en Mike vrienden geworden en had hij Mike toevertrouwd wat Caroline en slechts enkelen wisten, namelijk wie hij werkelijk was en waarom hij zijn baan als rechercheur Moordzaken in Los Angeles had moeten opgeven en naar het noorden van Engeland had moeten verhuizen, om daar onder zijn huidige naam als tuinarchitect zijn leven voort te zetten.

Nu wenste hij dat hij naar de begrafenis van haar man en zoon was gegaan, zoals hij toen had gewild. Want dan zou hij voor haar hebben klaargestaan toen ze instortte en dr. Stephenson zich aandienende. Maar hij was thuisgebleven, en dat kwam door Caroline. Ze had hem verteld dat ze werd omringd door vrienden en dat haar zus en man uit Hawaii onderweg waren en dat het beter was dat hij, gezien zijn eigen situatie, maar bleef waar hij was. Ze zouden elkaar later wel weer zien, zo liet ze hem weten. Later, als het ergste voorbij was. Ze klonk toen best optimistisch. Misschien wat aangedaan, maar toch evenwichtig en met die innerlijke kracht die ze altijd had gehad om door te gaan. Waarna de huidige toestand zich had aangediend.

Wat had hij veel van haar gehouden. Hij hield nog steeds veel van haar. Hij zou altijd van haar blijven houden.

Met enkel deze gedachte liep hij verder. Ten slotte werd hij zich bewust van de regen en merkte nu pas dat hij bijna doorweekt was. Hij moest zijn weg naar het hotel weer zien te vinden en hij keek wat om zich heen om zich te oriënteren. Dat was het moment waarop hij het zag: de verlichte façade in de

verte, een gebouw dat hij al kende vanaf zijn kindertijd, uit de geschiedenis, uit kranten, van de tv, uit films, uit van alles. Het Witte Huis.

Op dat moment drong het tragische verdriet om Caroline pas goed tot hem door en liet hij te midden van de regen, omringd door het schemerdonker en zonder ook maar enige schaamte zijn tranen de vrije loop.

Maandag 3 april

20.20 uur

Het was nog altijd bewolkt en miezerig.

Nicholas Marten zat achter het stuur van zijn huurauto. Dit was Georgetown, en hij had zijn auto schuin tegenover de woning van dr. Lorraine Stephenson geparkeerd. In de twee verdiepingen tellende woning in deze lommerrijke, welgestelde buurt was het donker. Als er al iemand thuis was, dan sliepen ze of anders zaten ze ergens in een kamer aan de achterzijde. Geen van beide mogelijkheden leek hem waarschijnlijk. Al meer dan twee uur hield hij de woning in de gaten. Iemand die nu sliep, zou om halfzeven onder de wol moeten zijn gekropen. Op zich mogelijk, maar niet waarschijnlijk. Maar in diezelfde twee uur kon iemand elders in de woning natuurlijk best van de ene kamer naar de andere zijn gelopen, de keuken of zo. En gezien het tijdstip van de dag en het miezerige weer zou hij of zij daarbij hoogstwaarschijnlijk even een lamp hebben aangeknipt om beter te kunnen zien. En dus fluisterde zijn gezond verstand hem in dat dr. Stephenson nog niet thuis was, wat dus de reden was dat hij hier in zijn auto wachtte, net zolang totdat ze zou opduiken.

Hoe vaak had hij die dag het briefje uit zijn jasje gehaald en het opnieuw gelezen? Inmiddels kende hij de tekst uit zijn hoofd.

\centr\Ik, Caroline Parsons, geef Nicholas Marten uit Manchester hierbij inzage in al mijn persoonlijke documenten, met inbegrip van mijn medisch dossier en de documenten die toebehoren aan mijn man zaliger, Michael Parsons uit Californië, congreslid.\centrx